

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Onze wapens van opstandigheid neerleggen en begraven

Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ...

Mogen wij elke vorm van opstandigheid tegen God afleggen en diep, heel diep begraven, en vervangen door een gewillig hart en een gewillige geest.

In het Boek van Mormon staat dat de zonen van koning Mosiah ongeveer 90 jaar voor de geboorte van Christus aan een 14-jarige zending onder de Lamanieten begonnen. Gedurende vele generaties waren er vruchteloze pogingen gedaan om het Lamanitische volk tot geloof in de leer van Christus te brengen. Maar door de wonderbaarlijke werkingen van de Heilige Geest bekeerden nu duizenden Lamanieten zich en werden ze discipelen van Jezus Christus.

We lezen: ‘En zo zeker als de Heer leeft, zo zeker was het dat zovelen als er geloofden, ofwel zovelen als er tot de kennis van de waarheid waren gebracht door de prediking van Ammon en zijn broeders, volgens de geest van openbaring en van profetie, en de macht van God die wonderen onder hen werkte – ja, ik zeg u, zowaar de Heer leeft, zovelen van de Lamanieten als er geloofden in hun prediking en zich tot de Heer bekeerden, zijn nooit afvallig geworden.’

De sleutel tot de duurzame bekering van dit volk staat in het volgende vers: ‘Want zij werden een rechtvaardig volk; zij legden de wapens van hun opstand neer, zodat zij niet meer tegen God streden, noch tegen iemand van hun broeders.’

Die ‘wapens van hun opstand’ waren zowel letterlijk als figuurlijk. Het ging om hun zwaarden en andere oorlogswapens, maar ook om hun ongehoorzaamheid aan God en zijn geboden.

De koning van deze bekeerde Lamanieten verwoordde het als volgt: ‘En nu zie, mijn broeders, [dit is alles] wat wij konden doen om ons te

to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith.

bekeren van al onze zonden en de vele moorden die wij hebben gepleegd [...] en om God ertoe te brengen uit ons hart te verwijderen, want dat was alles wat wij konden doen om ons voldoende voor het aangezicht van God te bekeren, zodat Hij onze smet zou verwijderen.’

Let op de woorden van de koning: hun oprechte berouw had niet alleen tot vergeving van hun zonden geleid, maar God had ook de smet van die zonden en zelfs het verlangen om te zondigen uit hun hart weggenomen. Zoals u weet, begroeven ze hun zwaarden liever dan het risico te lopen dat ze naar hun vroegere staat van opstandigheid tegen God zouden terugkeren. En terwijl ze hun fysieke wapens begroeven, begroeven ze met een veranderd hart ook hun neiging om te zondigen.

We kunnen ons afvragen hoe wij dit patroon kunnen volgen, om ‘de wapens van [onze] opstand’ neer te leggen, wat die ook mogen zijn, en ons zo ‘tot de Heer’ te bekeren dat de smet van zonde en het verlangen naar zonde uit ons hart worden weggenomen en we nooit afvallig worden.

Opstandigheid kan actief of passief zijn. Het klassieke voorbeeld van bewuste opstandigheid is Lucifer, die zich in de voorsterfelijke wereld tegen het verlossingsplan van de Vader verzette en anderen opriep om dat ook te doen, ‘en te dien dage volgden velen hem na’. Het is niet moeilijk om de invloed van zijn voortdurende opstandigheid in onze tijd te zien.

Het onheilige trio antichristen uit het Boek van Mormon – Sherem, Nehor en Korihor – vormt een klassiek voorbeeld van actieve opstandigheid tegen God. De algemene stelling van Nehor en Korihor was dat er geen zonde is; daarom is er geen noodzaak voor bekering en is er geen Verlosser. Zij beweerden ‘dat het ieder mens wél [gaat] naargelang zijn vaardigheid, en dat ieder mens [overwint] naargelang zijn capaciteit; en dat wat een mens ook [doet], het geen misdaad [is]’. De antichrist verwerpt godsdienstig gezag en karakteriseert verordeningen en verbonden als riten ‘die door priesters vanouds zijn vastgesteld om zich macht en gezag [...] aan te matigen.’

Een hedendaags voorbeeld van bewuste opstandigheid met een gelukkiger einde is het verhaal van William W. Phelps. Phelps werd in 1831 lid van de kerk en werd aangesteld als drukker van de kerk. Hij redigeerde verschillende vroege kerkpublicaties, schreef talloze lofzangen

Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and

en diende als schrijver voor Joseph Smith. Helaas keerde hij zich tegen de kerk en de profeet. In een rechtbank in Missouri legde hij zelfs een vals getuigenis af tegen Joseph Smith, waardoor de profeet in de gevangenis belandde.

Later schreef Phelps een brief aan Joseph waarin hij om vergeving vroeg. 'Ik ken mijn situatie, u kent die en God kent die, en ik wil verlost worden als mijn vrienden me willen helpen.'

In zijn antwoord verklaarde de profeet: 'Het klopt dat wij door uw gedrag veel geleden hebben. [...] Maar de beker is leeggedronken, de wil van onze hemelse Vader is geschied en we leven nog. [...] Kom, geliefde broeder, de oorlog is voorbij, we waren al eens vrienden, nu zijn we dat weer.'

Met oprechte bekering begroef William Phelps zijn 'wapens van opstandigheid'. Hij werd opnieuw volledig in de kerk opgenomen en werd nooit meer afvallig.

Maar de verraderlijkste vorm van opstandigheid tegen God is misschien wel de passieve versie – het negeren van zijn wil in ons leven. Velen die nooit zouden overwegen om actief in opstand te komen, kunnen zich toch tegen de wil en het woord van God verzetten door hun eigen weg te volgen zonder acht te slaan op goddelijke leiding. Dat doet me denken aan het beroemde lied van Frank Sinatra waarin hij zingt: 'I did it my way' [Ik deed het op mijn manier]. Natuurlijk is er in het leven veel ruimte voor persoonlijke voorkeuren en individuele keuzes. Maar als het om zaken als verlossing en eeuwig leven gaat, zou ons lied moeten luiden: 'Ik deed het op Gods manier', want er is echt geen andere manier.

Neem nu het voorbeeld van de Heiland met betrekking tot de doop. Hij liet Zich dopen als teken van trouw aan de Vader en als voorbeeld voor ons:

'Hij [toont] de mensenkinderen dat Hij Zich naar het vlees verootmoedigt voor de Vader, en getuigt tot de Vader dat Hij Hem gehoorzaam wil zijn in het onderhouden van zijn geboden. [...]

'En Hij zei tot de mensenkinderen: Volg Mij. Welnu, mijn geliefde broeders, kunnen wij Jezus volgen indien wij niet gewillig zijn de geboden van de Vader te onderhouden?'

Er is geen 'mijn manier' als we het voorbeeld van Christus willen volgen. Een andere koers naar de hemel proberen te vinden is als het nutteloze werk aan de toren van Babel doen in plaats

His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert

van naar Christus en zijn verlossing op te kijken.

De zwaarden en andere wapens die de Lamanitische bekeerlingen begroeven, waren wapens van opstandigheid vanwege de manier waarop ze die hadden gebruikt. Dezelfde wapens in de handen van hun zonen, die ze gebruikten om hun familie en vrijheid te verdedigen, waren geenszins wapens van opstandigheid tegen God. Hetzelfde gold voor dergelijke wapens in de handen van de Nephieten: ‘Zij vochten niet voor monarchie of macht, maar zij vochten voor huis en haard, voor hun vrijheid, hun vrouwen en hun kinderen en hun alles, ja, voor hun aanbiddingsriten en hun kerk.’

Zo zijn er dingen in ons leven die op zich neutraal of zelfs goed kunnen zijn, maar bij verkeerd gebruik ‘wapens van opstandigheid’ worden. Onze woorden kunnen bijvoorbeeld opbouwend of kwetsend zijn. Jakobus heeft gezegd:

‘Maar de tong kan [kennelijk] geen mens temmen. Ze is een niet te bedwingen kwaad, vol dodelijk vergif.

‘Door haar loven wij God en de Vader, en door haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis van God gemaakt zijn.

‘Uit dezelfde mond komen zegen en vervloeking voort. Dit behoort niet zo te zijn, mijn broeders.’

Op maatschappelijk en persoonlijk vlak is het taalgebruik tegenwoordig vaak kwaadaardig en platvloers. In conversaties komen vaak grove en godslasterlijke woorden voor, zelfs bij jongeren. Dergelijke taal is een ‘wapen van opstandigheid’ tegen God, ‘vol dodelijk vergif’.

Een ander voorbeeld van iets dat in wezen goed is, maar iemand van goddelijke aanwijzingen kan afleiden, is een carrière. Iemand kan echt voldoening vinden in een baan, beroep of dienstverlening, en we hebben allemaal baat bij wat toegewijde en getalenteerde mensen op veel gebieden hebben bereikt en tot stand hebben gebracht.

Toch kan dergelijke toewijding aan een carrière de belangrijkste prioriteit in iemands leven worden. Dan komt al het andere op de tweede plaats, waaronder de Heiland die een beroep op zijn of haar tijd en talenten wil doen. Wanneer mannen of vrouwen afzien van mogelijkheden om te trouwen, hun huwelijkspartner niet liefhebben en ondersteunen, hun kinderen niet opvoeden, of zelfs opzettelijk de zegen en verantwoordelijkheid van het ouderschap vermijden,

laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father

alleen maar omwille van een carrière, kan een prijzenswaardige prestatie in een vorm van opstandigheid veranderen.

Een ander voorbeeld betreft ons lichaam. Paulus herinnert ons eraan dat we God in lichaam en geest moeten verheerlijken, en dat ons lichaam een tempel is van de Heilige Geest, ‘Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent’. Daarom hebben we er terecht belang bij om zo goed mogelijk voor ons lichaam te zorgen. Weinigen van ons zullen de topprestaties leveren die we onlangs bij de Olympische en Paralympische Spelen hebben gezien. Sommigen van ons ondervinden de gevolgen van ouderdom, of wat president M. Russell Ballard ‘de klinknagels die loskomen’ noemde.

Toch geloof ik dat het onze Schepper behaagt als we ons best doen om voor zijn prachtige gave van een stoffelijk lichaam te zorgen. Het zou een teken van opstandigheid zijn als we ons lichaam zouden verminken, ontsieren, misbruiken of niet doen wat we kunnen om een gezond leven te leiden. Daarentegen kunnen ijdelheid en overmatige aandacht voor ons lichaam, ons uiterlijk of onze kleding een vorm van opstandigheid zijn, waarbij we Gods gave aanbidden in plaats van God zelf.

Uiteindelijk betekent het neerleggen en begraven van onze wapens van opstandigheid tegen God dat we ons overgeven aan de ingevingen van de Heilige Geest, de natuurlijke mens afleggen, en ‘een heilige word[en] door de verzoening van Christus, de Heer’. Het betekent dat we het eerste gebod op de eerste plaats zetten. Het betekent dat we God laten zegevieren. Als onze liefde voor God en onze vastberadenheid om Hem met al onze macht, ons verstand en onze kracht te dienen, de maatstaf worden waarmee we alles beoordelen en al onze beslissingen nemen, dan hebben we onze wapens van opstandigheid begraven. Door de genade van Christus zal God onze zonden en opstandigheid uit het verleden vergeven en de smet van zonde en opstandigheid uit ons hart verwijderen. Na verloop van tijd zal Hij zelfs elk verlangen naar het kwade wegnemen, net zoals Hij met de Lamanitische bekeerlingen uit het verleden heeft gedaan. Daarna zullen ook wij ‘nooit afvallig’ worden.

Onze wapens van opstandigheid neerleggen en begraven, leidt tot ongekende vreugde. Met iedereen die zich ooit tot de Heer heeft bekeerd, worden wij ‘ertoe gebracht de verlossende liefde

and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

te bezingen. Onze hemelse Vader en zijn Zoon, onze Verlosser, bevestigen hun oneindige toewijding aan ons ultieme geluk met hun diepe liefde en offer. Die liefde ervaren we elke dag. Laten wij Hun op onze beurt dan onze liefde en trouw betonen. Mogen wij elke vorm van opstandigheid tegen God afleggen en diep, heel diep begraven, en vervangen door een gewillig hart en een gewillige geest. In de naam van Jezus Christus. Amen.